

DIARI DE SESSIONS DE LA **COMISSIÓ D'ASSUMPTES SOCIALS** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL PM 1094-2011

Fq.Con.núm. 33/27

XI legislatura

Any 2024

Núm. 33

Presidència de la Sra. Maite Torrent i Pallicer

Sessió celebrada dia 3 d'octubre de 2024

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PROPOSICIONS NO DE LLEI:

- 1) **RGE núm. 7672/24**, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a Barnahus. [386](#)
- 2) **RGE núm. 8249/24**, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a construcció d'una nova residència per a persones majors al municipi de Santa Margalida. [390](#)
-

LA SRA. PRESIDENTA:

Bona tarda, senyores diputades i senyors diputats. Començarem la sessió d'avui i, en primer lloc, demanaria si es produeixen substitucions.

LA SRA. FORNAS I MUNAR:

Sí, presidenta, Maria de Lluc Fornas substitueix Marga Durán.

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bé, gràcies.

EL SR. PITALUGA I IVORRA:

I Àlex Pitaluga substitueix Irantzu Fernández.

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bé, moltes gràcies.

L'ordre del dia d'avui consisteix en el debat de les proposicions no de llei RGE núm. 7672/24 i 8249/24.

1) Proposició no de llei RGE núm. 7672/24, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a Barnahus.

En primer lloc, passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 7672/24, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a Barnahus. Per a la seva defensa, per part del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la Sra. Marta Pereira, per un temps màxim de cinc minuts.

LA SRA. PEREIRA I SANTÍN:

Gracias, Sra. Presidenta. Buenas tardes, señores diputados. Bueno, Barnahus, o la casa de la infancia, en islandés, es un modelo de atención integral donde todos los departamentos que intervienen en un caso de abuso sexual infantil se coordinan y trabajan bajo el mismo techo para atender al niño o niña víctima. Es una respuesta interdisciplinar e interinstitucional para la coordinación de las investigaciones penales de todos los profesionales pertinentes: judicatura, fiscalía, fuerzas y cuerpos de seguridad del estado, trabajadores sociales y profesionales de la medicina, incluida psicología y medicina forense, especialmente formados para este fin, en un entorno seguro para la infancia y con el fin de dar una respuesta coordinada y eficaz, y evitar que se produzca una revictimización durante la investigación y los procedimientos judiciales.

El modelo Barnahus sitúa la importancia del interés por el menor en el centro de todos los procedimientos de investigación, teniendo en cuenta que la narración de los hechos realizada por la niña o el niño es clave para identificar e investigar este tipo de violencia, tanto penal como de protección y terapéutico. El objetivo es asegurar la coordinación paralela de la investigación penal y de la actuación de los servicios de protección a la infancia.

Es fundamental el conocimiento de habilidades de comunicación específicas con este tipo de víctimas, niños y adolescentes, y las entrevistas forenses las realiza un solo profesional, aunque todos los miembros relevantes del equipo multidisciplinar e interinstitucional la pueden observar en vivo e interactuar con el profesional. Se graban audiovisualmente para evitar duplicar entrevistas y esto evita que tenga que ir a juicio oral. La entrevista se adapta a la edad, al desarrollo y a los antecedentes culturales, y tiene en cuenta las necesidades especiales.

Las instalaciones de Barnahus están situadas en un entorno adecuado y discreto para los niños, accesible y seguro, preparadas para personas con discapacidad o necesidades especiales. Cuentan con áreas separadas e insonorizadas que garantizan la privacidad.

Los principales criterios comunes de este modelo son: las entrevistas forenses se llevan a cabo siguiendo un protocolo basado en la evidencia, que garantizan la calidad y cantidad de la evidencia obtenida; la validez probatoria de la declaración del niño o niña está garantizada mediante actuaciones apropiadas siguiendo los principios del debido proceso; se ofrece una evaluación médica con fines de investigación forense, garantizando su bienestar físico y la recuperación del niño o la niña; se ofrecen servicios de apoyo psicológico y servicios terapéuticos a corto y largo plazo para tratar el trauma de la niña o del niño y para los familiares y cuidadores no agresores; se realiza una valoración sobre las necesidades de protección de la víctima y los posibles hermanos y hermanas en la familia; formación continua y desarrollo de competencias de los profesionales y, en prevención, compartir información y sensibilizar.

¿Qué pasa en España ahora mismo cuando un niño o niña dice que es abusado sexualmente? El niño se lo cuenta a la profesora, que informa al director, va a su despacho para que se lo vuelva a contar, llaman a la madre del menor, le piden al pequeño que explique otra vez la situación y lo llevan a los servicios sociales de la zona; un trabajador atiende al niño o a la niña, lo deriva al hospital donde habla con un psicólogo y se hace una valoración del caso; de aquí a un terapeuta y a la policía a poner la denuncia. El juzgado de instrucción y el fiscal de menores reciben la denuncia y se abre la instrucción. Para dictar medidas cautelares el juez de guardia cita al niño o niña para escucharlo, lo graba en vídeo para evitar que declare en el juicio y encarga un informe técnico de credibilidad del testimonio del menor, que puede tardar hasta doce meses, que es necesario para cerrar la instrucción.

En total habrán pasado más de tres años, el pequeño o pequeña habrá contado los hechos a ocho personas de cuatro departamentos diferentes: policía, hospitales, servicios de protección y juzgados, y el resultado es que siete de cada diez casos abiertos por el abuso sexual no llegan a juicio por falta de pruebas.

Save de Children es la organización líder en la promoción del modelo Barnahus en España, asesorando para su implementación y asegurando mediante propuestas que se cumplen los estándares de calidad, recogiendo datos e intercambiando información.

Su efectividad está basada en la evidencia, son múltiples los estudios empíricos que han demostrado que este modelo ayuda a reducir la victimización secundaria y mejora el trato hacia el menor y su familia.

Por todo lo expuesto anteriormente, el Parlamento de las Illes Balears insta al Govern de las Illes Balears a que impulse y facilite la implantación de un centro autonómico donde el modelo de atención sea el modelo de atención integral interdisciplinar e interinstitucional que promueve el modelo islandés llamado Barnahus.

El Parlamento de las Illes Balears insta al Govern de las Illes Balears a que impulse y facilite la implantación del modelo Barnahus en los diferentes consejos insulares, así como que coordine la elaboración de los protocolos de actuación para todos los agentes implicados, con el fin de una mejor atención de los menores víctimas de violencia sexual de las islas.

El Parlamento de las Illes Balears insta al Govern de las Illes Balears a que promuevan la creación de grupos de trabajo multidisciplinares e interinsulares para aprovechar las experiencias y sinergias producidas en cada fase del proyecto.

Muchas gracias, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Muchas gracias, Sra. Pereira. El Grup Parlamentari Socialista ha presentat l'esmena [RGE núm. 13935/24](#). Per a la seva defensa, té la paraula la Sra. Suárez, per un temps màxim de cinc minuts.

LA SRA. SUÁREZ I GENOVARD:

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, Sra. Pereira. Jo crec que és una molt bona proposició no de llei, amb un model que compartim que millora al cent per cent l'atenció als infants, nines i nins que hagin patit abusos i, de fet, ja es treballava a l'anterior legislatura en aquest model, hi havia un conveni amb la Conselleria d'Affers Socials de 4 milions d'euros per dur a terme a un edifici a Puntiró aquest model.

Certament el nou equip de govern considera que l'espai no és l'adequat i, bé, en això no tenim res a dir, ens sap greu que s'hagin perdut aquests recursos, però, bé, no entrarem en això.

És ver que la redacció del punt 1 de la proposició no de llei entenem que pot dur a confusió. Un dels principis d'aquest model, que vostè ha llegit i que ha explicat tan bé, té a veure amb el fet que els nins i les nines i les famílies puguin tenir un espai en el seu entorn que els permeti no haver de fer aquesta peregrinació per diferents serveis i contar la història infinitat de vegades, i el que suposa això de revictimitzar els infants i les famílies.

És clar, un centre autonòmic, així com està posat aquí, entendria jo que una nina d'Eivissa que pateix abusos hauria de venir a Mallorca a fer ús d'aquest espai, i que això va en contra absolutament dels principis, precisament, del model Barnahus, i que, a més d'una qüestió de competències, que ja l'altre dia la Sra. Carrió, amb un altre tema duia a aquesta comissió per

competències que clarament toquen als consells, però, més enllà del tema competencial, que em sembla important, però em sembla encara més important l'atenció als infants.

Per això proposàvem aquesta nova redacció, l'esmena, on quedàs clar que els centres eren centres insulars.

Sí que estic totalment d'acord, i crec que això ho entendrem tots, que és molt important, que estaria molt bé que el Govern faci aquesta feina de coordinació, no és vera?, i d'ajudar els consells a impulsar aquest model, també amb finançament.

I la part tercera de la seva proposició no de llei, que fa referència a fer una feina en grup per intercanviar experiències, perquè és un model nou i això, com tot, requereix del màxim de coordinació i pens que en això el Govern pot tenir un paper fonamental.

Ara, crec que el tema de la ubicació dels centres no hauria de generar dubtes. És clar, jo he pensat tal vegada el centre autonòmic es refereix més a aquest centre d'impuls, d'estudi, d'anar... que això ho podríem voler, però així com està redactat a mi el que em diu és que es crearia un centre, un edifici que fos autonòmic, i en això sí que no podríem votar a favor d'aquest punt.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Suárez. Torn de fixació de posicions. El Grup Parlamentari VOX és a la Mesa, per tant, no intervindrà. Pel Grup Parlamentari MÉS per Mallorca té la paraula la Sra. Carrió, per un temps màxim de cinc minuts.

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

Moltes gràcies, presidenta. Bé, des de MÉS per Mallorca donarem suport a aquesta PNL i li donarem suport també si s'aprova l'esmena del Partit Socialista i, si no, també, perquè..., bé, dir que el centre autonòmic, i ara feia el comentari a Joana, és suposar que el centre hagi d'estar només ubicat a una illa..., -a mi m'agrada la puntualització, perquè crec que, efectivament, perquè s'acompleixin els requisits del model Barnahus, sí o sí n'hi ha d'haver un a cada illa, això és "impepinable", perquè això significa un model que canvia l'eix de tota la intervenció i l'eix deixa de ser el professional per ser el nin. Aquest és el model del Barnahus, no té més història.

I no és el nin qui es mou al despatx dels professionals, sinó que és el professional qui es mou a l'espai del nin. I aquí parlem del professional de sanitat, del professional de justícia i del professional de protecció de menors, en el cas que hi hagi desemparament, dels professionals de l'atenció de la unitat terapèutica, de la UTASI del Govern, dels professionals d'educació; veng a dir, aquest és el model del Barnahus. I com que hi estam d'acord i, efectivament, com deia la Sra. Suárez, era un projecte que s'havia començat a treballar i que era una miqueta el model al qual apuntaven tot el conjunt d'equips i grups de feina.

Jo, més enllà d'algunes contradiccions que faria a la Sra. Pereira, però que tampoc no hi ha massa necessitat d'entrar sobre aquesta descripció que ha fet de com es revela un abús, perquè això no és, ni molt manco, l'única manera de revelació d'un abús; tant de bo totes les revelacions dels abusos siguin així!, perquè n'hi ha molts que no es revelen directament, però bé, més enllà d'això, a mi m'agradaria emmarcar-ho bé, perquè la implementació del Barnahus, si seguim i acomplim la Llei d'infància, ha de néixer de la comissió de seguiment del Protocol de maltractament infantil i del Protocol d'abús. Aquesta comissió és competència del Govern, de la Conselleria d'Afers Socials, i d'aquí emana tot el seguiment dels protocols, i aquests protocols són d'obligat compliment.

Aquesta comissió s'ha reunit un pic aquesta legislatura, quan la seva freqüència és trimestral, per tant, n'hi falten quatre. I d'aquesta comissió esdevenen els grups motors i els grups de feina que són els que vertaderament implantaran aquest model, que són els grups tècnics. D'aquesta comissió sortien tres grups de feina que treballaven diferents nivells d'avaluació de l'abús, des de l'àmbit de coordinació interinstitucional, des de l'àmbit de l'avaluació i des de l'àmbit del tractament i del seguiment. Aquests grups, a no ser que em corregeixin i em donin una informació més actualitzada que no la rapidesa que tenim els diputats en la resposta de les preguntes escrites, que, de vegades es dilaten prou, però el darrer que jo tenc d'informació és que el mes de març del 2024 encara no estaven constituïts, cosa que m'estranya perquè són grups tècnics. Venc a dir, els tècnics no s'han mogut, són els mateixos, i esper que no es moguin perquè són molt bons tècnics, esper que encara hi siguin.

És clar, conseqüentment, no és un acte d'aquests de: no ens hem pogut reunir perquè han canviat tots els càrrecs polítics. No, els tècnics són els mateixos i són allà.

Esperaré perquè ho he tornat demanar, a veure si aquests grups ja s'han substituït, perquè és d'aquests grups de treball d'on emana la modificació del Protocol d'avaluació i de tractament d'abús, on s'ha d'incorporar el model de Barnahus.

Per tant, li donarem suport i demanarem que s'accelerïn les implantacions i la feina perquè seran molt complicades, i us ho dic per experiència.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Carrió. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la Sra. Gomila, per un temps màxim de cinc minuts.

LA SRA. GOMILA I LLUCH:

Gràcies, presidenta, bona tarda, senyors diputats i senyores diputades. A Europa un de cada cinc infants i adolescents pateix violència sexual abans dels 18 anys i a Espanya el 22,5 dels fillets i el 12 5% dels fillets podria patir abusos sexuals durant la seva infància o la seva adolescència. I en aquest context no hi ha cap dubte que la protecció dels nostres infants i joves ha de ser una prioritat per a l'administració, i molt més

en els casos d'infants i joves que pateixen o han patit abusos sexuals.

El projecte Barnahus, que avui ens presentava la Sra. Pereira, és un model d'atenció integral, com molt bé deia, que intervé en el cas d'abús sexual infantil, que es coordinen i que treballen sota un mateix sostre per poder atendre els fillets i les filletes. És important que posem en el centre l'infant, és important que els serveis estiguin a disposició de l'infant i no que l'infant hagi de recórrer tota una sèrie d'espais, perquè així està organitzada l'administració.

És una bona proposta poder tenir un espai on realment els fillets se sentin, entre cometes, com a casa, i que, per tant, sigui el seu lloc -dic entre cometes perquè és evident que un fillet o una filleta que ha patit abusos sexuals sense cap dubte no se sent a casa enlloc.

Aquí hem de tenir en compte també que molts d'aquests infants, com bé deia la Sra. Carrió, no avisen, no donen a conèixer aquest fet, perquè moltes vegades tenen por del xantatge de la persona abusadora. A més a més, també sabem que els abusos sexuals no necessàriament es manifesten o es presenten en abusos físics, amb la qual cosa més difícil es fa poder saber aquests alumnes -ai!, aquests alumnes-, aquests fillets i filletes, o adolescents, que són víctimes d'abús sexual i que ho mantenen en secret, i açò també els representa un risc psicològic, emocional, personal, físic, que també s'ha de tenir en compte en tots aquests fillets i filletes.

Per tant, per una banda és important sensibilitzar i conscienciar la població sobre la realitat de l'abús sexual dels menors, així com també poder donar eines a aquests infants perquè d'alguna manera entenguin que pateixen, puguin respectar-ho i puguin fer la passa de poder-ho comunicar, però també les administracions hem de posar les eines a l'abast d'aquests infants els més a prop possible perquè, d'alguna manera, ells se sentin protegits, que jo crec que és una de les obligacions que tenim les administracions, de protegir els nostres infants i els nostres adolescents.

Entenc que aquesta és una bona proposta i que MÉS per Menorca li donarà suport. Sí que és ver que vostès ja saben que sempre demanam que l'oferta, d'alguna manera, d'aquests serveis tan imprescindibles no quedin tots a Palma, sinó que d'alguna manera a Menorca i a Eivissa -vostè també coneix la realitat-, és important que també se n'hi facin.

Per tant, redactada d'aquesta manera la proposta del PSOE em semblaria més encertada, però, bé, donaré la confiança, en cas que no l'acceptin, que un centre autonòmic vol dir pensar les Illes com tres o quatre illes que som i, per tant, que hi pugui haver centres autonòmics a cada una d'elles, perquè si s'han de seguir desplaçant a Palma hauran de fer el mateix periple que si queden a la seva illa, i es van desplaçant als diferents espais que vostè anomenava.

Per tant, MÉS per Menorca donarà suport a aquesta proposta, si accepten l'esmena del PSOE també hi donariem suport perquè creiem que és més clarificadora, i també ens dóna com a més esperança de tenir clar que serà a cada una de les Illes, però l'administració ha d'estar al costat dels infants que

pateixen abusos sexuals i hem de mirar que açò no succeeixi. Per tant, tot el que vagi per protegir aquests infants i les seves famílies tindrà el suport de MÉS per Menorca.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Gomila. Té la paraula el Sr. Agustí Buades, per un temps màxim de cinc minuts.

EL SR. BUADES I RUL·LÁN:

Gràcies, presidenta. Bueno, en primer lugar, darle la enhorabuena a la Sra. Pereira porque me parece una iniciativa muy acertada. Justamente ayer en los medios de comunicación de nivel nacional se dijo, porque además es un tema de violencia contra los menores muy escandaloso de nuestro país, que uno de cada cinco menores es abusado, pero sobre todo, sobre todo, a mí lo que me llamó mucho la atención en un telediario, a nivel nacional, es que dijo que el coste para cubrir todas las denuncias de todos los niños abusados subiría, si todos fueron denunciados, que hay muchos casos que no lo son, a 4,5 millones de euros, y se llega a 1,5 millones ahora mismo en los denunciados.

Pero, aparte del dinero, que con estos temas da igual que sean 4 como que sean 24, lo que está muy claro es que el interés superior del menor tiene que prevalecer y la función pública y la administración tiene que estar siempre al lado del interés superior del menor.

Claro, a mí me ha escandalizado que en su motivación ponga que puede tardar tres años -tres años-, un chaval abusado a los 5 años, a los 8 puede tener una resolución, puede ser abusado durante estos tres años seguidos..., en fin, me parece de escándalo. Además, que podría decirlo a ocho personas distintas, con lo que los que hemos tenido hijos conocemos un poco a los niños pequeños, les cuesta soltar por dentro, a ocho personas distintas tienes que volver a contar lo mismo, pero, además, en departamentos distintos, que eso impone, que eso..., vamos, me parece escandaloso.

Por lo tanto, todo este procedimiento me parece muy bien, todo lo que sea mejorar el protocolo y el procedimiento para que haya una sentencia judicial cuanto antes y se pueda arreglar este tema, pues, quitando la custodia o metiendo en la cárcel al abusador, me parece de maravilla.

Voy a dar mi aprobación a esta PNL, como no podía ser de otra forma, pero también me parece muy acertada la enmienda del PSOE, que es cambiar "autonómico" por "insulares", tampoco *no crec que la cosa sigui molt greu*, pero sí que me parece muy acertada porque, efectivamente, una niña abusada, un niño abusado en Eivissa, aunque por autonómico se entienda las cuatro *illes*, pero yo creo que es mejor que haya un centro, creo que hay recursos suficientes para que se pueda crear un centro por isla y que esos tres años, que dice que tarda una sentencia judicial, se puedan acortar lo máximo posible y pueda haber el menor trastorno posible para un chaval de 4, 5, 6, 10 años tenga que desplazarse a otras islas a ser entrevistado, etc.

Por lo tanto, reitero mi enhorabuena, Sra. Pereira, por esta PNL, le daré apoyo. Ahora, me gustaría, que creo que tampoco no cuesta mucho aceptar la enmienda del PSOE, que es mucho más concreta, por islas.

Muchas gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Buades. Procedeix ara la suspensió de la sessió per un temps de deu minuts, per la qual cosa es demana al grup proponent si vol una suspensió de la sessió o continuam. Sí la vol? Ah, podem continuar, perfecte.

Molt bé, així la intervenció del grup proponent per fixar la posició i assenyalar si accepta l'esmena, per un temps màxim de cinc minuts. Sra. Pereira.

LA SRA. PEREIRA I SANTÍN:

Muchas gracias, presidenta. Bueno, en esta segunda intervención creo que a lo mejor arrojaré un poquito de luz, quiero poner en valor, sobre todo, el gran trabajo que desde hace tiempo ha venido realizando el Consell Insular de la isla de Ibiza a través de la Conselleria de Bienestar Social, Familia e Igualdad, ellos ya tienen, ya han realizado el diagnóstico de la isla, realizado por Save the Children, en el que han participado todas las administraciones implicadas y que ya se expuso en la interdisciplinar de menores de esta isla. Ya están trabajando en acometer la segunda fase, que es la de formación, y planificar una implementación. Han visitado dos centros Barnahus de Cataluña para ver *in situ* las dificultades que se pueden encontrar en el camino y, sobre todo, cómo ha beneficiado a los menores víctimas en su gestión.

Es un proyecto complejo de vital importancia que debe hacerse desde el consenso de todos los agentes implicados, debe trabajarse con todas las administraciones competentes en la protección de menores para que el modelo se adapte a la realidad de cada isla. Esto es importante para evitar las reticencias de algunos sectores, que vean que no se trabaja de espaldas a nadie y que se tendrá en cuenta la voz de todo el mundo respetando absolutamente todos los protocolos y las competencias de cada uno. Se pone al menor en el centro de todo el modelo, pero actuando en sintonía con todas las partes y respetando absolutamente todas las voces. Es fundamental abordar esta problemática desde esta nueva perspectiva que se implante en Baleares para lograr una mayor efectividad en la erradicación de esta lacra.

Bueno, agradecer a la Sra. Suárez su enmienda y al resto de los grupos, porque realmente yo creo que es una cuestión muy importante, el tema de la revictimización es tremendo, porque cada vez que el niño tiene que volver a contar lo que ha pasado, lo va suavizando, se va sintiendo culpable, no quiere que se castigue al abusador, porque normalmente es del entorno muy cercano. Con lo cual me parece que es una medida fundamental.

Y respecto a la enmienda tengo un poquito el corazón dividido, se lo voy a decir, porque me parece una enmienda muy razonable, pero sí que es verdad que el proyecto es muy

complejo, muchas administraciones se tienen que poner de acuerdo todos a una. Sí que es cierto que en algunos de los actores ha habido alguna reticencia, porque no están acostumbrados a funcionar así, aunque saben que tienen que ir hacia ese modelo, pero digamos que lo van parando y relajando todo lo que sea posible.

Y luego también es verdad que con el “impulse y facilite” por supuesto que estoy de acuerdo, pero sí que es verdad que la implantación en centros insulares, centro insular también es Formentera, isla, como decía la Sra. Carrió, también es Formentera, y sí que es cierto que, por las particularidades de esta isla y las complejas exigencias y protocolos que requiere la implantación de este modelo, en la actualidad en Formentera la verdad es que carecería de viabilidad.

Entonces...

(Rialles de la intervinent)

..., yo creo que debemos aceptar la enmienda porque es muy razonable, pero teniendo esto en cuenta, claro que cuando hablamos de los centros insulares, de los consejos, el impulso sí, que nosotros podamos obligar a algunos de los actores no, tiene que ir el consenso siempre por delante y son ellos los que tienen que sentir la necesidad, y sí que es cierto que ya nos hemos encontrado con reticencias.

La aprobamos. Muchas gracias, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Entonces, Sra. Pereira, entiendo que aprueba... aprueba...

LA SRA. PEREIRA I SANTÍN:

La enmienda...

LA SRA. PRESIDENTA:

Entonces, muy bien. Així pel que entenc, idò... -sí, sí... si està aprovada, llavors aprovaríem per assentiment aquesta PNL amb l'esmena incorporada...

(Remor de veus)

Llavors, votarem amb l'esmena incorporada perquè l'accepta el Partit Popular.

Per tant, passariem a votació de la PNL RGE núm. 7672/24, amb l'esmena incorporada del PSOE, RGE núm. 13935/24. Un momentet..., votam.

Llavors, 13 vots a favor, 1 abstenció.

Queda aprovada la PNL del Partit Popular RGE núm. 7672/24, amb l'esmena incorporada. D'acord? En conseqüència, queda aprovada.

2) Proposició no de llei RGE núm. 8249/24, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a construcció d'una nova residència per a persones majors al municipi de Santa Margalida.

A continuació, passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 8249/24, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a construcció d'una nova residència per a persones majors al municipi de Santa Margalida. Per a la seva defensa, per part del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el Sr. Lamin, per un temps màxim de cinc minuts.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Bona tarda, moltes gràcies, presidenta, senyores diputades i senyors diputats. La iniciativa que avui duim a debat va en la línia de les múltiples iniciatives que hem dut a aquesta comissió i a altres espais des del Partit Socialista, essent conscients de l'envelliment progressiu que pateix la nostra societat, és una realitat de la qual hem d'estar molt contents, molt orgullosos, perquè a major qualitat de vida, major benestar, això també és així, no?, i també majors garanties que encertam en allò que necessita la gent gran. Després cadascú tindrà la seva recepta, els seus matisos, però això és un molt bon senyal.

I davant aquest repte demogràfic que se'ns presenta per davant, ens hem de preparar, ens hem de preparar i més si ens col·locam en la realitat i en el camí d'arribar a l'any 2045, on les estadístiques més importants ens col·loquen en un envelliment progressiu de la nostra societat que pot arribar a un 30% de la població. Per tant, això és un molt bon senyal, però a la vegada necessita de polítiques valentes i d'impuls de polítiques que ens permetin conjugar aquesta alegria de tenir un gran benestar per als nostres ciutadans i ciutadanes, a la vegada que també procuram tenir respostes, serveis a l'alçada que puguin combinar les diferents alternatives que hi hagi en els drets de les persones beneficiàries d'aquests serveis, perquè puguin seguir envellint a ca seva, perquè els que hem tengut el gran honor de poder fer feina en projectes prou interessants i que són la mostra que quan tu poses damunt la taula diferents alternatives, la gent, sobretot la gent gran de d'aquestes illes, elegeixen, sense cap dubte ni un, la preferència més elegida és: si puc, vull quedar a ca meva.

Per tant, aquest “quedar a ca meva” implica des d'un centre de dia, una residència de proximitat o un centre d'ajuda a domicili o una prestació de suport a l'autonomia o de qualsevol recurs, no? I aquesta possibilitat ens ha de donar l'alternativa de poder garantir aquest dret, un envelliment digne, de qualitat. I això suposa un repte, i el repte és anar cap a... ja hi ha estratègies europees, mundials, i espanyoles també, i aquí a les Illes Balears a la legislatura passada ja ens vàrem pujar a aquesta nova transformació d'avançar cap a la desinstitucionalització, és a dir, posar damunt la taula eines, instruments i serveis que, a la vegada que dignifiquen, ofereixen oportunitat perquè la gent que vulgui pugui romandre a casa seva o un recurs comunitari de proximitat.

I això requereix, efectivament, de polítiques valentes, i aquí és on hi ha l'impuls d'aquestes polítiques, com puguin ser les residències, a la vegada que ho pot ser qualsevol altre recurs.

És que el bonic i l'adequat és que tothom pugui tenir el dret de poder decidir de quina manera vol envellir i on ho vol fer.

I, com us he comentat abans, la major preferència és que la gent vol quedar devora ca seva, devora la seva gent, desenvolupant aquest projecte vital que tant li havia costat i que és el seu projecte vital.

Per tant, aquí venim avui a presentar, precisament..., perquè a cada un dels municipis, a cada un dels territoris d'aquestes meravelloses illes veiem una realitat: cada vegada som davant d'una realitat de major envelliment, major qualitat de vida, que implica que la gent, si pot, voldria..., si donàssim a elegir evidentment cadascú voldria una residència que a ca seva, i ja sabem que això és inviable i tampoc no crec que hagi de ser el model. Ara bé, també és ver que passar d'un model de *mastodontes*, de residències grosses, no és això; és a dir, crec que el model pel qual s'aposta, i se'n va fer una aposta prou important a la legislatura passada, és precisament: facem infraestructures més petites, més adequades a la realitat comunitària i que combinin estructura amb possibilitat que la gent pugui seguir envellint en un context el més semblant a una casa, és a dir, amb una unitat de convivència, amb professionals que no siguin molt canviants.

I aquí és on nosaltres posam damunt la taula la necessitat creixent de la població que hi ha en el municipi de Santa Margalida, on ja disposam d'una residència a Can Picafort que, per cert, té molts d'anys, i ara posam damunt la taula la necessitat de seguir creixent amb una nova residència en el terme de Santa Margalida, que podria ser una bona alternativa no només per a la població del mateix terme i municipi en el seu conjunt, sinó també per als ciutadans i ciutadanes que viuen en els termes i els municipis que envolten el nostre municipi, perquè tenim el solar, perquè hi ha la voluntat de voler-ho fer.

I crec que avui és una iniciativa de la qual ens hauríem de sentir tots molt orgullosos, que és demanar el que els nostres ciutadans ens reivindiquen cada dia, que és ser útils i que siguin apostes per models, precisament, que avancin a fer molt més efectiu i eficient l'envelliment i, sobretot, que es respecti el dret de la gent a poder decidir on i com volen envellir.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Lamin. El Grup Parlamentari Popular ha presentat les esmenes RGE núm. [13920](#), [13921](#) i [13922/24](#). Per a la seva defensa té la paraula la Sra. Cañellas, per un temps màxim de cinc minuts.

LA SRA. CAÑELLAS I MARTÍN:

Gràcies, Sra. Presidenta, diputats i diputades, molt bona tarda a tots. En primer lloc, vull agrair al Partit Socialista i, en concret, al Sr. Lamin, la presentació d'aquesta PNL perquè, com bé vostè ha dit, aquest tema de l'envelliment és un tema que ens afecta a tots i com ens afectarà en un futur, i que moltes altres vegades hem parlat en aquesta comissió de Serveis Socials.

I estam d'acord amb els seus arguments, vull dir, el dret d'envellir amb drets, valgui la redundància, ha d'anar acompanyat evidentment d'aquest suport per part de les administracions públiques.

I sí que nosaltres li hem presentat un parell d'esmenes, la que fa referència als punts 6 i 7 sí que és, com li he comentat abans, tècnica, que crec que hauria de ser als pressuposts del 2025, i al punt 4 sí que li presentam aquesta esmena, que quedaria redactada de la manera següent: "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de les Illes Balears a estudiar la possibilitat d'establir el finançament necessari per a la construcció de la nova residència de persones majors de Santa Margalida, de cara al pressupost de l'any 2025 i incorporar-la de cara al nou pla infraestructures sociosanitàries."

Li proposam aquesta transacció, per dir-ho així, de qualque manera, per no comprometre aquest pressupost de la conselleria perquè, al final, les dades que vostè ens presenta són reals, he llegit -si no record malament-, 497 persones a Santa Margalida que es troben pendents de..., o que són dependents, amb aquest grau, però sí que -amb súper bon to li ho dic-, no hem d'enganar la gent, és a dir, fer una residència a Santa Margalida no és garantia en cap cas, crec que vostè ho ha comentat, no és garantia en cap cas que els residents de Santa Margalida puguin, o aquestes 497 persones que estan pendents d'aquests recursos, puguin accedir directament a tenir una plaça a aquesta residència.

I en això sí que li parl de primera mà, perquè a Marratxí ens va passar un poc el mateix, que de la legislatura del 2015... -sí, riu perquè supòs que ho coneix, no?- del 2015 al 2019 l'ajuntament va cedir un solar al Govern per fer una residència i el cartell que hi havia era brutal: aquí farem la propera residència per als marratxiners i marratxineres, i malauradament, i evidentment, no ha estat així, i li parl de primera mà.

Per tant, crec que amb aquest esperit d'intentar lluitar per la residència a Santa Margalida, vostè també ho ha dit, tant de bo tots els municipis poguessin tenir una residència perquè els nostres majors envellissin el més a prop possible, és evident que no és possible. Però, bé, simplement li presentam aquesta esmena de modificació al punt 4 per si ens la poguéssim acceptar, perquè quedi constància que la conselleria, al final, és la que ha de fer l'estudi i veure amb aquestes dades si són reals o no. I s'ha de tenir en compte, com vostè ha comentat també, que a Can Picafort hi ha un centre de dia i una residència, si no vaig malament.

(Se sent una veu de fons intel·ligible)

Perdó? És privat, d'acord. I a Santa Margalida també n'hi ha un. Per tant, amb aquesta esmena proposam que la conselleria faci l'estudi pertinent.

Quant a la resta de punts, evidentment li votarem a favor, perquè, com li he comentat abans, el tema de l'envelliment ha d'anar acompanyat de polítiques que suportin i reforcin aquest envelliment amb dignitat.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA.

Moltes gràcies, Sra. Cañellas. Torn de fixació de posicions, VOX és aquí a la Mesa, pel Grup Parlamentari MÉS per Mallorca té la paraula la Sra. Carrió, per un temps màxim de cinc minuts.

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

Moltes gràcies, presidenta. VOX és a la Mesa, però quan li interessa baixa.

Jo li donaré suport a la PNL presentada pel Partit Socialista i també a les esmenes que presenta el Partit Popular, en el cas que es...

LA SRA. PRESIDENTA:

No, bé, era perquè com que també és un comentari que no hem sabut prou bé què du, és igual, vull dir que no... ni (...), ni obstrueix ni té res a veure, vull dir, que he fet el comentari que la Sra. Cañadas és aquí a la Mesa i no intervindrà, però si un dia vol assegurar's allà i vol intervenir, no passa res, no és ver? Idò ja està.

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

Ho feia amb referència a la seva resposta vinculada a la seva explicació de per què no baixava. Venc a dir...

LA SRA. PRESIDENTA:

No, no...

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

... en qualsevol cas, crec que no s'ha de fiscalitzar, a no ser que falti a algú al respecte,...

LA SRA. PRESIDENTA:

No, no...

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

... no he faltat a vostè al respecte, perquè a més he parlat de VOX, no he parlat de vostè, he parlat del partit referencial. En qualsevol cas, crec que no...

(Se sent una veu de fons inintel·ligible)

... és que no parl amb vostè, Sra. Cañadas, parl amb la presidenta. Si vostè vol demanar la paraula, la demani, però no m'interrompi. Si em vol llevar la paraula, me la llevi, però procedim... no ho sé, de manera ordenada.

LA SRA. PRESIDENTA:

Bé..., m'estim més..., bé...

(Se sent una veu de fons inintel·ligible)

... què és que...? Bé, llavors vol fer... la Sra. Cañadas.

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

Pot indicar el nombre de Reglament com correspon?

(Se sent una veu de fons que diu: "81, 81")

(Remor de veus)

LA SRA. PRESIDENTA:

La Sra. Cañadas tindrà un minut, per l'article 81. Té la paraula.

LA SRA. CAÑADAS I PINILLA:

Gracias, presidente. Bueno, yo estoy en la Mesa, para empezar, porque soy la secretaria de la Mesa, ¿entiende? Y no entiendo esta señora la obsesión que tiene con VOX y conmigo, que cada, cada, cada vez que puede falta al respeto o dice algo, sin venir a cuento. Porque es que yo tengo todo el derecho del mundo de estar en la Mesa, siendo secretaria y perteneciendo a la Mesa, no tengo por qué bajar.

Y esta señora lo que tiene que hacer es dedicarse a trabajar a sus cosas y dejarse de meter, cuando no viene a cuento ni viene para nada, o sea, no ha venido a cuento ni sabemos a qué viene que se meta siempre o conmigo o con VOX. Por lo tanto, le agradecería que se dedicara a trabajar y nos dejara trabajar a nosotros.

Gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Bé, jo agrairia que ens posàssim..., que ens tranquil·litzàssim tots, jo agrairia que tots ens respectàssim i tots fem la feina que podem i tothom..., és que justament sempre dic que aquesta comissió és de les més sensibles que hi ha. Per tant, tractam temes molt sensibles i molt importants, i jo voldria, necessitaria que tots col·laboréssim perquè anàs bé i que hi hagués un bon esperit i un bon ambient que, per favor, ens limitàssim a contestar o..., i a explicar les nostres..., bé, els nostres arguments i el nostre tot.

I així crec que seria bo per tots, estaria bé per a tots i per a la feina aquesta que ens toca fer i perquè hi hagués un bon ambient aquí. Ja està.

Seguim. La Sra. Carrió té la paraula.

LA SRA. CARRIÓ I PALOU:

Gràcies, presidenta. Jo només desenvolup, efectivament, la meva feina i per desenvolupar la meva feina, m'interessa escoltar l'opinió de tots els grups parlamentaris que configuren aquesta cambra. En qualsevol cas, per això ho remarcava, perquè la seva opinió com a partit en relació amb aquesta PNL, que és el que em pertoca, no les seves funcions com a secretària, que òbviament ni li discutiré, ni li negaré, ni li qüestionaré. Efectivament, forma part de la nostra feina

escoltar-nos i conèixer les opinions de tothom per poder-les compartir, debatre, discutir, complementar i treballar.

Donaré suport a la PNL, sense cap dubte, perquè consider que queda molt de camí per recórrer encara per finalitzar el Pla d'infraestructures, només volia fer un apunt, quan la Sra. Cañellas parlava, efectivament, de la residència de Marratxí, o de la residència de qualsevol altre municipi, perquè això passa a tots els municipis: quan tu tens una xarxa autonòmica deficitària, com és la xarxa encara d'atenció per a la dependència, que dona un abast a tota una llista completa que, a més, va per necessitat i no va per com de prop ho tens, no per una qüestió que no sigui important el prop que ho tens, sinó perquè, com que no hi ha places encara, doncs, no les pots tenir devora, però vostè sap perfectament que s'ordenen per grau, per grau de necessitat, i que quan un grau 3 té més necessitat que un grau 1, per molt que sigui a prop, doncs passa per davant perquè aquest és el criteri.

I és un criteri que volia defensar perquè havia com a mig intuït que tal vegada vostè defensaria un altre tipus de criteri, i jo volia reivindicar aquest criteri, perquè crec que és el just per a tothom i és la responsabilitat de totes les administracions, i crec que així ho férem la passada legislatura en crear el pla, i així ho fa en aquesta legislatura la Conselleria d'Afers Socials, en donar-li continuïtat i accelerar els projectes, que, efectivament, les places totals permetin que també estiguin el més a prop possible la plaça que tens en el moment que te toqui.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA.

Moltes gràcies, Sra. Carrió. Pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula la Sra. Gomila, per un temps màxim de cinc minuts.

LA SRA. GOMILA I LLUCH:

Gràcies, presidenta. És un fet que l'esperança de vida de les persones ha augmentat i que, per tant, la societat envella amb el consegüent increment de persones grans. I és important que les persones grans tinguin un envelliment actiu, un envelliment saludable, que puguin viure amb dignitat i amb la màxima autonomia possible al llarg dels anys.

És així que l'estat del benestar ha de desenvolupar mesures de protecció pública amb la finalitat de cobrir les seves necessitats, tant l'assistència domiciliària, els centres de dia, residències, ajudes tècniques, millora de l'atenció sanitària, així com també projectes per a un envelliment actiu, per poder mantenir la gent gran activa. Per tant, hem de seguir treballant per incrementar tots aquests serveis i, sobretot, donar suport a les persones majors amb un risc d'exclusió social, perquè no hi ha cap dubte que les diferències socioeconòmiques de les persones majors influeixen directament en els processos d'envelliment, i el que fa que l'exclusió social i la vulnerabilitat de les persones majors no sigui homogènia i, per tant, tenir totes aquestes visions a l'hora de planificar aquests serveis.

Sense cap dubte, hem de seguir fent feina en la millora i en la construcció de noves residències per a gent gran, però jo crec

que tots som conscients que no farem prou places per a la gent gran que som, perquè, és clar, de cada vegada vivim més anys, abans es vivia poc, hi havia les residències per a la poca gent gran, i també teníem unes estructures familiars que moltes vegades feien que les persones majors quedassin a ca seva.

Avui en dia, les estructures familiars no són iguals, primer, perquè tenim menys fills i filles, amb la qual cosa tenim menys persones que poden tenir cura de les persones majors, i després perquè, així com estam globalitzats, abans tothom vivia quasi a la mateixa casa i ara, avui en dia, vivim a totes les parts del món, amb la qual cosa és molt més difícil poder donar aquesta assistència.

Per tant, hem de fer una passa més en la construcció de residències geriàtriques que, sense cap dubte, són necessàries, però hem de fer una passa més per visualitzar quines seran les necessitats que tindran aquestes persones majors, perquè les persones majors d'ara no són les d'abans, i nosaltres, quan siguem majors, que ja anem..., bé, que jo ho som un poquet, però, bé, quan haguem de menester aquests serveis, segurament el model d'ara tampoc no ens servirà, perquè nosaltres tenim uns altres costums, tenim unes altres maneres de fer... Igual hauríem de començar a pensar en aquests pisos (...) tutelats d'alguna manera, de persones que no són dependents i que, per tant, viuen sempre en companyia, perquè -com bé deia la Sra. Carrió- a les residències o centres geriàtrics entrem només persones de grau 3. Vol dir, per tant, que tenim persones de grau 2 i de grau 1 que ens queden pel camí. I aquestes persones, moltes vegades, sobretot persones de grau 1, no necessiten residència, necessiten tenir un altre tipus de servei, perquè no necessiten tenir un auxiliar d'infermeria a totes hores, i açò representa un cost sobre les residències que no seria necessari.

Per tant, hem de fer una passa més endavant, hem de pensar quines són les necessitats reals actuals, però quines seran les de futur, sense cap dubte mentrestant s'ha de treballar per fer aquestes residències de gent gran i, per tant, per anar-ho planificant en els diferents plans, perquè açò sigui innecessari.

Bé, veig que algunes esmenes del PP posen el 2025, jo era una de les coses que també li volia dir, que nosaltres fariem un vot a favor, tenint en compte que interpretàvem que el 2024 ja no servia, sinó que havia de ser 2025. Per tant, supòs que aquestes esmenes del PP les acceptaran. Per tant, nosaltres també les votàrem a favor en aquest sentit.

Però, bé, és important planificar aquestes necessitats de la gent gran, però, no només pensar per a les persones que són dependents, sinó per les persones que no ho són, que moltes vegades també queden soles i no volen estar-hi, i que, a més a més, són gent activa i que, per tant, necessiten també molts d'altres serveis que no només siguin residències geriàtriques.

De fet, aquests dies, en el tema de l'IMSERSO, vostès hauran vist, o almanco a Menorca, que tothom es queixa perquè no hi ha prou places, perquè resulta que són molt pocs... Sí, és clar, però és que són molta gent gran i, a més a més, hi poden anar a partir dels 60, tal vegada hauran de retardar l'edat, perquè, és clar, a patir dels 60 vol dir que quasi, quasi jo hi podria anar. I, és clar, jo no necessito un viatge de l'IMSERSO.

Per tant..., vull dir que hem de fer una evolució en tots els programes que es fan, perquè ens hem d'adaptar a la realitat i, si no, hem de donar més oferta perquè la gent gran d'avui en dia és una gent molt activa, és una gent molt saludable i que necessita residències, però també necessita altres programes per seguir-se sentint viu, com ho fan.

Per tant, el nostre suport a la proposta, a les esmenes del PP si l'accepten també els donaríem suport.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Gomila. Té la paraula el Sr. Buades, per un temps màxim de cinc minuts.

EL SR. BUADES I RUL·LÁN:

Gràcies, presidenta. Tenia apuntado aquí decir que estoy orgulloso de estar en esta comisión, *efectivamente*, es que los dos temas de hoy son dos temas que... que he luchado toda la vida y que me tocan el corazón, más que el corazón, la fibra, ¿vale? Primero porque... el interés superior del menor y es incuestionable, pero esto, esto ya, Lamin, Sr. Lamin, yo... su conversión a mis teorías del invierno demográfico son...

(Rialles)

... son... son como una luz del espíritu santo, casi, casi, porque está diciendo lo que yo he defendido aquí en esta comisión desde hace un año y medio: el envejecimiento progresivo de la población; me saca datos del INE, que yo ya saqué en su tiempo, que, efectivamente, estamos al 16% de población envejecida, pero vamos al 30. Pero ¿usted no ha visto la encuesta del CIS, perdón, la encuesta del CIS del año 60? Porque no son un 30%, ¿eh?, son más. Por lo tanto, totalmente de acuerdo.

Atrévase alguna vez a decir esto, que estamos en un invierno demográfico.

Y ahora (...) dicen, porque aquí dice que es un reto que tenemos más adelante, ¿eh?... no sé por dónde dice: "No...", ¡ah!, sí, "*conscient* del reto que tenemos por delante", efectivamente, gracias, gracias por venir a mis teorías de toda la vida y que llevo muchos años en la (...) civil...

Por lo tanto, efectivamente, yo creo que es muy necesaria esta PNL.

Es necesario, efectivamente, invertir. Yo tengo una experiencia, hace seis meses murió mi madre, y mi madre quiso envejecer en su casa. "*Te posaré una dona*", "*Idò, per què em poses una dona?*", "*Idò, què he de fer?*", "*Vine tu o vine... els meus néts*". Esto es lo que quiere la gente, envejecer en su propia casa.

Gracias a la (...) y suerte a Dios que pude darle esta... este cuidado a mi madre envejeciendo en casa, pero, ¿cuántas familias no pueden hacerlo? ¿Cuántos dependientes...?, mi madre tenía un grado 1 de dependencia, ¿cuántos grados 1

están solos? Y, luego, todo el tema de la soledad no deseada, es un problemón que se nos viene encima enorme -enorme-, y que le animo..., yo no puedo presentar PNL según mi circunstancia como diputado ahora, pero le animo a presentar una PNL, o a todos los grupos, sobre la soledad no deseada, que es uno de los temas más importantes.

Ya es el colmo que Agustín Buades dé trabajo al PSOE, pero, bueno..., o al PP, o a MÉS, me da igual, pero, bueno, es un tema, bien.

Yo estoy totalmente de acuerdo, pero... déjenme que haga un inciso. Usted pone en el punto 1, perdón..., no, el 2: "El Parlamento de las Illes Balears insta al Gobierno de las Islas Baleares a seguir incrementando la inversión de políticas públicas", efectivamente, es una obligación de la administración, creo, es un deber hacia nuestros mayores, a los que han soportado este estado de bienestar.

Pero el estado del bienestar se está envejeciendo y los recursos no son... son, perdón, son inagotables, no son inagotables quiero decir, llegará un momento en que necesitaríamos una residencia para personas de la tercera edad en cada uno de los pueblos, efectivamente, pero esto no puede ser posible.

Según la estadística del INE, que usted supongo que habrá visto, hay un trabajador para cada dos jubilados. Está muy bien que nosotros aprobemos..., y yo les voy a apoyar esta PNL, pero también hay que decir que no solo estamos aquí para aprobar esta PNL, sino para hacer una estrategia de futuro. Está muy bien aprobar residencias, pero llegará un momento en que, por mucho que queramos aprobar residencias, no habrá dinero. Por lo tanto, necesitamos una política natalista. La inmigración cubre, yo no lo voy a negar y nunca lo he negado, pero cubre hasta cierto punto, porque vienen, trabajan y se vuelven y, además, antes era un inmigrante con hijos, ahora es un inmigrante sin hijos, según las últimas estadísticas.

Por lo tanto, también me gustaría dejar patente aquí que, efectivamente, es muy bueno, pero que las inversiones no son inagotables. Por lo tanto, hay que procurar hacer una política natalista, a la vez..., pero sobre todo no por dinero, sino por mantener este estado del bienestar que tenemos. Llegará un momento en que el dinero público no bastará para acudir... para ayudar a las personas dependientes, no bastara, es imposible, imposible. Por lo tanto, hay que buscar también estrategias de futuro.

Y después, de la PNL, yo, la verdad, no tengo por qué decirlo, pero no me parecen mal las enmiendas del Partido Popular, en el año 2025.

Y después en la 4, pues, "estudiar", bueno, pues tampoco no es... tampoco..., igual que ellos han aceptado "consejos insulares", no creo que tampoco a ustedes se les caiga, ¿no?, la corona por decir... por meter la palabra "estudiar", tampoco no es..., digo, en un... para estar más..., para que sea un consenso más generalizado, pero aun así les votaré a favor, y enhorabuena.

Muchas gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Buades. Procedeix ara la suspensió de la sessió per un temps de deu minuts, per la qual cosa es demana al grup proposant si vol una suspensió de la sessió o si podem continuar.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Podem continuar, Sra. Presidenta, gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bé. Idò així, Sr. Lamin, té el torn d'intervenció, per cinc minuts.

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Gràcies, Sra. Presidenta, gràcies, senyores diputades i senyors diputats. Jo crec que de les intervencions de cadascun de vosaltres podem esdevenir que hi ha un consens entorn que hi ha un repte de futur, cadascú li podrà posar el nom que vulgui. Jo, Sr. Buades, li tenc molt de respecte, que li tenc, i, a més, jo no crec que sigui una qüestió d'hivern demogràfic, és una qüestió que és allà, és un repte social, però no és d'hivern demogràfic. Però, bé, és la seva forma de veure-ho, i miri, ja està, cadascú actua segons com vegi i trobi.

Començaré per contestar-li a vostè i després seguirem amb la Sra. Cañellas, que crec que sí, que a la majoria ja li he dit prèviament, perquè, precisament, amb l'ànim que hi hagi el màxim consens i que això pugui sortir amb tot el suport possible, que crec que hi serà, he de dir-li, vegem, vostè deia que estava molt orgullós, i, bé, jo crec que aquesta comissió si per quelcom destaca és que tots i cadascun de nosaltres traïem la major sensibilitat que tenim i posam damunt la taula aquelles problemàtiques, aquelles demandes que ens fan els nostres conciutadans, i les duim aquí, en forma d'iniciatives, i cadascú les defensa el millor que sap. I jo crec que avui, la demanda d'aquesta residència és una demanda dels ciutadans, precisament dels ciutadans que envelleixen i que, precisament, volen seguir envellint a ca seva. Vull dir, a ca seva, entenent l'entorn com a municipi envoltat.

I, efectivament, però, jo, a més, perquè pens que és una bona reivindicació, que és una bona demanda perquè el que ens demana la ciutadania és que seguim fent impulsos des de la cosa pública perquè només és des de la cosa pública que generam oportunitats i drets per a la gent. Perquè, el contrari a les polítiques públiques és el mercat, i jo us posaré un exemple perquè ho vegem: ens informaven fa unes setmanes de gent major que està institucionalitzada dins residències privades, que també són necessàries, però que hauria d'haver-hi una major regulació, un major sistema de control i avaluació en aquest sentit, que hi havia gent que els pujaven d'un any a un altre 500, 800 euros de cop mensualment; és a dir, paguen mensualitats de 3.000 euros. A veure qui és que pot pagar 3.000 euros cada mes, i ara, de cop i sobta 3.500, 4.000? Aquesta és la realitat!

I nosaltres tenim un deure amb els nostres conciutadans. Aquí algú deia, és clar que sí, els padrins i les padrines ja han

fet tot el que els tocava, ara toca a l'administració fer la seva part, que és donar garanties de drets, i que tu tenguís 1.000 o tenguís 5, puguis tenir un dret de poder accedir a un recurs públic. I nosaltres defensam ideològicament que la cosa pública és el millor sosteniment i el millor ascensor perquè tothom, quan necessita un recurs, pugui accedir-hi i no deixar la gent de banda o a una cuneta.

Per tant, en aquest sentit, sempre ens hi trobaran i jo crec que són prioritats polítiques, al cap i a la fi, tu decideixes, agafes els pressuposts, que és la llei, estarem d'acord tots que és la llei més important de l'any, si no hi ha pressuposts no hi ha polítiques, i si no les tens, doncs tens un problema; per tant, tu decideixes com reparteixes aquest pressupost, i jo crec que quan es reflecteix, i vaig a la línia de la primera esmena que ha presentat la Sra. Cañellas, les altres dues les acceptam, que les vàrem presentar ja fa un parell de mesos, ja sabeu que aquesta comissió és prou intensa i prou apassionant i té això, que presentes iniciatives i de vegades doncs et queda..., i jo ho entenc, podríem demanar que es fes via pressuposts del 2024, però hi accedim i diem que sigui del 2025 i negociem-ho.

Ara, jo el que sí li propòs, Sra. Cañellas, és fer una transacció de la 4, perquè passem al màxim, és a dir, a l'any 2025 ho compram, perquè entenem que ja pel temps que queda..., si s'hagués aprovat abans ens hagués donat una mica més de marge, però benvingut sigui el consens, ara sí que li demanaria que, precisament, com que jo sé que..., i, a més m'ho ha manifestat, que hi ha la voluntat de fer aquesta residència, que surti endavant, que el 2025 s'estableixi el finançament necessari, siguin 2 o siguin 5, però que s'estableixi una partida perquè, com a mínim, es faci el projecte, s'estudiï la realitat i es comencen a fer les gestions. Jo crec que si hi ha un compromís de fer-ho, endavant!

Vull dir, jo no li he posat una xifra, la hi puc posar, si vol, damunt la taula, però això supòs que ja ens correspondrà..., nosaltres ja li vàrem posar una xifra damunt la taula als pressuposts del 2024 i ens hi varen votar en contra; precisament, per no quantificar, posem damunt la taula que s'estudiï, que es posi, aquí altres vegades hem arribat a consensos suficients, si és 125, 125, si és mil, mil, no..., bé, mil no, vull dir, 1 milió, el que sigui, però ja entenem que també, als que ens ha tocat gestió sabem que és complicat.

Ara bé, la Sra. Carrió ho deia, teniu un llegat d'un pla d'infraestructures prou potent, ampliem-ho i no ens quedem curts, passem a seguir ampliant aquesta xarxa pública d'atenció a la dependència. Perquè, Sra. Cañellas, vostè... -tu ho deia abans, no?- no es tracta, a ningú no se li diu: tu, perquè ets de Lluçmajor, o tu, perquè ets de Marratxí o Santa Margalida, entraràs, això a ningú no se li diu, perquè, a més, no depèn ni del professional que va valorar a casa, depèn de..., doncs si el Sr. Álvarez entra abans que jo, la Sra. Suárez abans que jo, perquè té una necessitat més imperiosa...

(Remor de veus i algunes rialles)

..., doncs haurà d'entrar, i això són els criteris que ens hem donat...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Lamin, Sr. Lamin...

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Ah, vaig acabant, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sí, més que res perquè encara (...)

EL SR. LAMIN I ABEIDI:

Bàsicament, no, vull dir que, bàsicament -vaig acabant-, vull dir que si ens acceptau aquesta transacció, hi haurà... la transacció seria: "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de les Illes Balears a establir el finançament necessari per a la construcció de la nova residència de persones majors de Santa Margalida, de cara al pressupost de l'any 2025, i incorporar-la de cara al nou Pla d'infraestructures socio sanitàries." D'acord?

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Què tenim entès com ho veiem? Com ho veus? Sra. Cañellas, digui-ho, perquè hem de tenir un consens per veure com hem de fer.

LA SRA. CAÑELLAS I MARTÍN:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. Lamin, li ho agraeix, però és que, pràcticament és canviar l'any d'així com estava redactada inicialment, i nosaltres no volem..., és que no estam en condicions de comprometre la conselleria. Vull dir, aquesta la deixam com vostè la tenia i a tota la resta li votarem a favor, manco aquesta.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sra. Cañellas, així que, bé, el senyor..., perdoni, sí, exactament cap allà, Sr. Lamin, llavors, el punt 6 talment, es modifica..., l'esmena número 6 i l'esmena número 7 a favor. Molt bé, i la modificació del punt número 4 no s'accepta. D'acord, llavors així votarem la PNL RGE núm. 8249/24, amb les dues modificacions, el punt 6 i el punt 7. Què és així?

LA SRA. CAÑELLAS I MARTÍN:

Sí, i volia demanar votació separada del punt 4, si pot ser.

EL SR. BUADES I RUL·LÁN:

Sí, jo volia demanar el mateix.

LA SRA. PRESIDENTA:

Idò així votarem el punt número 4, per una banda, i després votarem la PNL amb els punts números 5, 6 i 7 incorporats, 1, 2, 3, 5, 6, 7 i 8. Bé, som capaços de fer-ho bé, estic segura...

(Rialles)

..., només és qüestió de posar-nos-hi, ho hem d'aclarir a la força.

A veure així tenim la PNL RGE núm. 8249/24, els punts 1, 2, 3, 5, 6, 7 i 8, amb les esmenes incorporades. Votam.

14 vots a favor, unanimitat total.

I ara la modificació del punt 4 tot sol. Votam.

Tenim 6 vots a favor, 8 vots en contra.

Per tant, aquest no queda incorporat.

Bé, sense cap més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió i moltes gràcies.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS
